

דב "ברצ'יק" מגן מעיד על פעילות "נערי הירקון" לאחר פרוץ מלה"ע

ערך: צבי בן-צור

דב "ברצ'יק" מגן, יליד 1915 שעלה ארצה ב-1935, היה מדריך ומפקד בפלוגת הים של 'הפועל' בת"א, שפעלה תחת ארגון ה'הגנה'. הפלוגה כונתה "הסקציה הימית" וחבריה כונו "נערי הירקון". בשנת 1939/40 ארגן המוסד לעליה ב' שני קורסים ימיים בתל-אביב למספר מצומצם של חברי ה'הגנה', ע"מ לאמן אותם לתפקידי העפלה. ברצ'יק היה חניך בקורס הראשון ומדריך בקורס השני. כאשר הוקמה המחלקה הימית של הפלמ"ח (שהפכה מאוחר יותר לפלי"ם) נשלח ברצ'יק לשדות ים לאמן את אנשיה. ברצ'יק הצטרף לפלי"ם, היה בו יחד עם שמואל טנקוס מדריך ראשי וכן מפקדם של אוניות המעפילים 'ווג'ווד' ו'עצמאות' (פאן קרסנט). במלחמת העצמאות עסק בהברחת מעפילים ממחנות המעצר בקפריסין לארץ (ראה סיפורה של "המיוחדת") והיה פעיל 'המוסד לעליה' (ממשיכו של 'המוסד לעליה ב' אחרי הקמת המדינה) במסגרתו עסק בעיקר בהכשרת אוניות מעפילים לשעבר לשימוש חיל הים ומשימות רכש ועלייה. בסוף שנות ה-50 פעל במשך כ-4 שנים במשימות העלאת יהודים מצפ' אפריקה, בעיקר ממרוקו.

להלן עדותו של ברצ'יק על אחת מפעילויות "נערי הירקון" בתקופה שאחרי פרוץ מלה"ע¹:

הקורפורל שמר בפתח המספרה ולא היריד את עצמו מלראות בעניין רב את רגלי הפקידות, הנערות שעברו על ידו בדרכן לדואר ולבנק, ונהגה. ברוח טובה הורה הקורפורל שאכן יפות הן הבנות הפקידות בחיפה, ולא חש איך נעלם דמיטרוס ברחוב.

מונית הביאה אותו ל"קפה עטרה" שם חיכתה לו הר"ר שטרנברג עם פרח צבעוני. באמבולנס העבירה את החולה המדומה לתל אביב לחופש.

בבית האריזה בפרס כפר-אזר ישנו 10 מלחים שנפשם כלתה למולדתם ולמשפחתם, דויקה חיפש דרך להחזירם לכיתם. באין דרך אחרת פנו ל"נערי הירקון", לפלוגה הימית של הפועל בתל אביב, היתה להם ספינת מנוע עם תורן ומפרש לשימוש לעזרה להפלגות וטיולים ושמה היה "טרומפלדור", נערי הירקון קיבלו את הדין והסכימו להביא את "טרומפלדור" לצורכי המבצע.

במסירות ומרץ רב חירשו ושיפצו את הספינה, הכינו אותה להפלגה והתכרה אף אמרו ש"היא יותר טובה מחדשה ודאוויה לדרך ארוכה". אחרי מאמצים רבים הוצאנו את "טרומפלדור" משפך הירקון לים ובסירות שלנו העברנו את המלחים לספינה שהיתה עמוסה לדרכה.

במוצאי השבת עם ערב נפרדנו מה"טרומפלדור" והמלחים בכרכה והיא פנתה מערבה לדרכה. היתה זאת המשימה האחרונה של נערי הירקון, הספינה הפליגה לטורקיה שם נמכרה על ידי דמיטרוס ובתמורה נסעו ברכבת הביתה.

עד פרוץ המלחמה ב-1939, נמל תל-אביב היה המרכז לימאים לצורך פעולות היישוב לכל מה שנחוצה היה. כשהנמל נסגר, האנגלים החרימו את הציוד לצורכי פעולות מלחמה וגייסו עובדים בעלי מקצוע והעבירו אותם למצרים. אנו אנשי ה"הגנה" נשארנו עם גלי השייט שלנו בירקון לצורכי היישוב, שוב היינו "נערי הירקון". לא פעלנו רבות, אך כשניצבנו בפני משימה היינו מוכנים.

10 מלחים זרים שבאו ארצה ונתפסו באוניות מעפילים ירדו מאוניותיהם מוסווים כמעפילים נלקחים יחד עם המעפילים למחנות שבעתלית ומשם דויקה הוציא אותם בכושר האילתור שלו. הובטח להם להחזיר אותם לבתיהם אך זה היה מאד קשה כי לא היו אוניות המפליגות ליוון ואיטליה בזמן המלחמה.

דמיטרוס, פטרונם של המלחים ישב בעכו במאסר על כל גאוותו. כשאונייתו נתפסה על ידי האנגלים לא רצה לרדת כמעפיל, לבש מדים וכובע עם פסי הזהב ועמד בגאווה על הגשר. על זה הוא נידון לשנתיים מאסר. דמיטרוס ידע איך לנהוג מתוך ניסיון, אך לקשור יחסים ולמצוא את דרכו עוד לפני שעסק בהעפלה. הוא קשר קשרים עם הקורפורל והיו כאחים וקרובים עד כדי הכרות. מתנות קלות הידקו את יחסיהם עד כדי חופשות קלות להסתפר, היתה זאת הדרך לשחרר את דמיטרוס.

¹ העדות לקוחה מסיפורו של דב מגן המפורסם בספר 'השערים פתוחים'